

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **C. D. I.**, nar. zastoupeného JUDr. Marií Brožovou, advokátkou se sídlem v Praze 1, Bolzanova 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 23.4.2010, č.j. CPR-3189-1/ČJ-2010-9CPR-C236,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie v Praze, ze dne 23.4.2010 ve spojení s výzvou k udělení výjezdního příkazu Služby cizinecké policie v Děčíně z 10.5.2010 s tím, že žalobou napadeným rozhodnutím bylo žalobci zamítnuto vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný správní úřad rozhodl v rozporu s daným skutkovým stavem. Správní úřad tvrdí, že žalobce uzavřel účelový sňatek, když je nesporné, že se z manželství narodila dcera žalobce V., kterou žalobce v rámci svých možností zabezpečuje. Nesrovnalosti v pohovorech byly několikrát objasněny v odvoláních žalobce z ledna a května 2010 a žalobce sám potvrdil, že nemůže být zpochybňován uzavřený sňatek, a proto nesrovnalosti ve výpovědi žalobce a jeho manželky nejsou relevantní s ohledem na

jazykovou bariéru, kdy žalobce nerozumí českému jazyku a jeho manželka mluví velmi špatně anglicky.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný odvolací správní úřad porušil procesní zásadu materiální pravdy tím, že nezjistil řádně úplný skutkový stav věc ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu. Podle názoru žalobce proti účelovosti manželství svědčí i fakt, že manželé spolu žili po uzavření manželství ve společné domácnosti dva až tři měsíce a krátkodoběji v lednu 2010. Přitom ubytovatel potvrdil, že s žalobcem a jeho manželkou bydlí na stejné adrese i její syn z předchozího vztahu.

Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný správní úřad porušil ústavní zásadu ve smyslu článku 4 Listiny základních práv a svobod, což souvisí s porušením principu správního uvážení žalovaného, respektive s právní libovůlí správního úřadu, zaručující, že státní moc musí být uplatňována jen v případech a mezích stanovených zákonem. Žalovaný v rozporu se zájmem dítěte zamítl žádost o povolení k přechodnému pobytu žalobci, i když dosud nebylo rozhodnuto o úpravě poměrů k nezletilé V. a manželství žalobce dosud nebylo rozvedeno. Žalobce přitom sám osobně předal návrh na rozvod a návrh na úpravu poměru k nezletilé dceři správnímu úřadu a doložil tak potřebu zajištění přechodného pobytu.

Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že správní úřady neprovedly všechny navrhované důkazy, potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu a napadené rozhodnutí neobsahuje důvody, proč důkazy provedeny nebyly. Žalovaný v rozhodnutí neodůvodnil, proč nedal podnět k ověření kvality péče o nezletilou dceru žalobce V. a tím porušil ustanovení § 51 správního řádu. Přitom v odvolání ze dne 29.1.2010 byl žalovaný žádán, aby v rámci důkazního řízení provedl šetření ve věci kvality péče o nezletilou V., tento důkaz proveden nebyl a žalovaný ani nezdůvodnil v rozhodnutí, proč ho neprovedl.

V pátém žalobním bodě žalobce namítl, že správní úřad nerespektoval zásadu cizineckého práva zejména tím, že zrušení přechodného pobytu musí být přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, byť se žalobce rozvádí. Žalobce poukázal na to, že jeho manželka je romského původu a stýkala se s ním do ledna 2010. Od konce ledna žalobce nemá žádné zprávy o manželce ani o své nezletilé dceři. Rodina manželky mu odmítla vydat informaci, kde se dcera s nezletilou V. zdržují.

V šestém žalobním bodě žalobce namítl, že správní úřad nerespektoval mezinárodní a ústavní právo, zabývající se prioritním zájmem dětí s tím, že se zaručuje zvláštní ochrana dětí tím, že práva a povinnosti rodičů, tedy právo být v blízkém kontaktu se svým dítětem, zaručují, aby dítě nemohlo být odděleno od svého otce. Žalobce přitom v rámci svých možností zasílá finanční částky a na dítě zakoupil věci v hodnotě 4.000,- Kč, v březnu a dubnu 2010 zaslal své manželce vždy částku 700,- Kč.

V sedmém žalobním bodě žalobce namítl, že v průběhu správního řízení byla porušena ústavní zásada proporcionality – přiměřenosti, pokud bez ohledu na osud nezletilé V. a neukončené rozvodové řízení a řízení o úpravě poměrů k nezletilé V. rozhodl správní úřad o zrušení přechodného pobytu a vyzval žalobce k předvolání za účelem udělení výjezdního příkazu. Žalobce přitom má důvodné obavy o svoji dceru, neboť je mu známa, že matce manželky některé děti byly odebrány a umístěny v dětském domově. Tuto skutečnost sám žalovaný potvrdil ve svém rozhodnutí. Manželka žalobce údajně v současné době žije s L. L., který má zálibu v hazardních hrách na automatech, což žalobce uváděl již ve svém odvolání

ze dne 29.1.2010. Žalobce závěrem uvedl, že za současného stavu zahájení řízení o úpravě poměrů k nezletilé dceři a rozvodového řízení nemůže opustit nezletilou dceru, o kterou má vážnou starost, a proto žádá soud, aby spravedlivě a objektivně posoudil jeho žádost o povolení přechodného pobytu v České republice ve světle uvedených argumentů.

Žaloba byla podána proti Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, tedy proti správnímu úřadu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2010 rozhodování v této věci. Tato pravomoc přešla s účinností zákona č. 427/2010 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých dalších zákonů, na Ministerstvo vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (ustanovení § 165j zákona č. 326/1999 Sb., ve znění platném od 1.1.2011).

Podle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.), je žalovaný správní úřad, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní úřad, na který jeho působnost přešla. Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Ministerstvo vnitra, považoval soud za žalovaný správní úřad toto ministerstvo.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě vyplývá, že dne 11.2.2009 byl u Policie České republiky, Inspektorátu cizinecké policie v Rumburku, podán návrh na zahájení řízení ve věci povolení k přechodnému pobytu na území České republiky v případě žalobce. Dne 26.1.2010 Inspektorát cizinecké policie v Rumburku žádost žalobce zamítl podle ustanovení § 87e odst.1 zákona o pobytu cizinců s odůvodněním, že žadatel nepředložil náležitosti stanovené zákonem. Podle ustanovení § 87e odst.1 písm.c) zákona o pobytu policie žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu zamítla, protože se žadatel dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území uzavřením účelového manželství.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a původní rozhodnutí Inspektorátu cizinecké policie v Rumburku potvrdil s tím, že v rámci předmětné žádosti o povolení k přechodnému pobytu správní úřad prvního stupně prověřoval, zda manželství se státním občanem České republiky, jehož uzavřením se účastník řízení stal ve smyslu ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana Evropské unie, nebylo uzavřeno s cílem obejítí platných právních předpisů v oblasti vstupu a pobytu cizinců na území České republiky a získání oprávnění k pobytu. Po celkovém objektivním posouzení veškerých důkazů dospěl správní úřad prvního stupně k závěru, že jedním z hlavních záměrů účastníka řízení bylo účelové nastolení stavu tak, aby správní úřad prvního stupně vydal účastníku řízení povolení k přechodnému pobytu na území České republiky.

Správní úřad zamítl žádost o povolení k přechodnému pobytu žalobce z důvodu, že se účastník řízení dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, když účelově uzavřel manželství s paní Z. B. a že nedoložil zákonem stanovený doklad o zajištění ubytování na dobu po 31.12.2009, přestože k jeho doložení byl vyzván správním úřadem. Dále správní úřad zjistil a doložil, že dne 5.11.2009 požádala Z. B. o rozvod manželství s účastníkem řízení u Okresního soudu v České Lípě, kde uvedla, že společnou domácnost manželé vedli zhruba 1 měsíc, žalobce jí na domácnost nepřispíval a poté odjel do států, kde si našel přítelkyni. Sama má přítele, se kterým otěhotněla a nechce, aby její nenarozené dítě nosilo příjmení D. Ve výchově má dále syna L. B., u něhož jí její přítel slíbil,

že ho zabezpečí. Se žalobcem není v kontaktu a neví, kde se nachází. Neviděli se více než rok, a proto není rozumné, aby manželství pokračovalo.

Dne 13.8.2010 Okresní soud v České Lípě vyrozuměl odvolací správní úřad o tom, že v rámci řízení o návrhu na úpravu výchovy a výživy nezletilé V. D. pro dobu před a po rozvodu vyšly najevo skutečnosti, že otec nezletilé V. s matkou nežil ani nežije, na dítě nepřispěl, co je nezletilá na světě, pobyt mu v České republice zamítli, jelikož sňatek byl uzavřen za účelem získání pobytu na území České republiky. Podmínky pro výchovu dítěte cizinec nemá, je nevýdělečný, žije v pronájmu s mnoha kamarády černochoy, kteří podle sdělení matky obchodují s drogami.

Žalovaný správní úřad ve svém vyjádření k podané žalobě uvedl, že nezpochybňuje uzavření manželství žalobce se Z. B. Spisovým materiálem je však doloženo, že účastník řízení uzavřel manželství účelově, když se Z. B. nežije, což žalobce sám potvrdil a uvedl také, že jejich manželství není funkční, když Z. B. žije se svým přítelem. Pokud jde o mezinárodně právní ochranu nezletilých dětí, žalovaný poukázal na to, že právo opustit kteroukoli zemi podléhá pouze takovým omezením, která stanoví zákon a která jsou nutná pro ochranu národní bezpečnosti, veřejného pořádku, veřejného zdraví a morálky. Úmluva o právech dítěte požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak v žádné své části nestanoví, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů dojít může a pro takovou situaci zabezpečuje pravidelné kontakty. Neudělením přechodného pobytu žalobci tak nebyly porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte. V daném případě správní úřad prvního stupně žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu zamítl v souladu se zákonem a v zájmu morálky, neboť porušování platných právních norem ze strany cizince do této kategorie, předvídané Evropskou úmluvou, náleží a jedná se o účelové manželství. Okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jsou zejména skutečnosti, že manželé soužití nedodržují, nepodílejí se přiměřeně na povinnostech, vyplývajících z manželství, uvádějí rozporuplné osobní údaje, okolnosti prvního setkání a jiné důležité osobní údaje, které se jich týkají a nemluví jazykem sobě srozumitelným.

Po celkovém posouzení napadeného rozhodnutí dospěl odvolací orgán k tomu, že správní úřad prvního stupně řádně odůvodnil výrok svého rozhodnutí, zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v napadeném rozhodnutí konkrétně popsal veškeré relevantní skutečnosti, obsažené ve spisovém materiálu účastníka řízení. Důvody, které vedly správní úřad k zamítnutí předmětné žádosti, jsou jasné a přesvědčivé a bylo dostatečně prokázáno, že správní úřad prvního stupně rozhodl o žádosti žalobce v souladu s ustanoveními zákona o pobytu cizinců a správního řádu.

Průběh správního řízení před správními úřady obou stupňů odpovídá popisu rozhodných skutkových okolností, které uvedl v podané žalobě žalobce a které zopakoval žalovaný správní úřad ve svém písemném vyjádření k této podané žalobě.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 soudního řádu správního). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce a žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval

podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Podle ustanovení § 87e odstavec 1 písmeno c/ a d) zákona o pobytu se na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu důvody podle ustanovení § 87d odst.1 tohoto zákona vztahují obdobně. Správní úřad žádost dále zamítne, jestliže se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, případně ve své výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.

Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se základním právem na ochranu rodiny a rodičovství. Namítal, že žalovaný správní úřad rozhodl v rozporu s daným skutkovým stavem. Správní úřad tvrdí, že žalobce uzavřel účelový sňatek, když je nesporné, že se z manželství narodila dcera žalobce V., kterou žalobce v rámci svých možností zabezpečuje. Nesrovnalosti v pohovorech byly několikrát objasněny v odvoláních žalobce z ledna a května 2010 a žalobce sám potvrdil, že nemůže být zpochybňován uzavřený sňatek, a proto nesrovnalosti ve výpovědi žalobce a jeho manželky nejsou relevantní s ohledem na jazykovou bariéru, kdy žalobce nerozumí českému jazyku a jeho manželka mluví velmi špatně anglicky. Dále uvedl, že v případě, kdy by musel Českou republiku opustit, došlo by k omezení až vyloučení jeho práva na výchovu nezletilé dcery, od níž by byl odloučen.

K uvedeným námitkám považuje Městský soud v Praze za potřebné především zdůraznit, že z odůvodnění obou rozhodnutí správních úřadů je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétním jednáním žalobce podrobně zabývaly a toto jednání vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek. Stát důvodně očekává, že osoby, pobývající na jeho území, právní předpisy porušovat nebudou. Dospěly-li správní úřady k závěru, že se cizinec dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu, zejména pokud účelově uzavřel manželství, pak je zřejmé, že závěr o splnění zákonných podmínek pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce je odůvodněn, neboť povinnosti cizinci nestanoví právní předpisy obecně (a zákon o pobytu cizinců na území státu zvláště) a samoučelně.

Žalobce dále v podané žalobě namítal, že se správní orgány intenzitou zásahu negativního rozhodnutí do základního práva na ochranu rodiny a rodičovství nezabývaly, což působí rozpor se zásadou proporcionality, kdy důsledky takového rozhodnutí jsou pro rodinu žalobce příliš tvrdé a postihují nejen žalobce v jeho právu podílet se na výchově nezletilé dcery, ale především nezletilou dceru žalobce.

S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 2 As 78/2006 - 64, dostupné na www.nssoud.cz, nelze shledat, že by postup žalovaného správního úřadu zasáhl žalobce do práva na respektování soukromého a rodinného života, či do práva realizace manželství, neboť z těchto práv nevyplývá nutně právo na vstup či pobyt v zemi, kde pobývá manžel cizince, jak uvedl Evropský soud pro lidská práva v rozsudku Abdul Aziz Cabales proti Spojenému království ze dne 28.5.1985 (sp.zn. 9214/80). Takové právo nelze tím spíše dovodit za situace, kdy správní úřad přihlíží v rámci správního řízení k osobním okolnostem dané osoby a k veřejnému zájmu, jak to Evropský soud pro lidská práva požadoval při určení rozsahu povinnosti státu umožnit na svém území pobyt cizince pro jeho příbuzenské vazby s osobou, která již na tomto území pobývá.

Správní úřad se ve správním řízení zabýval všemi shromážděnými listinnými důkazy a vypořádal se se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí. Jak již bylo výše uvedeno, dne 5.11.2009 požádala Z.B. o rozvod manželství se žalobcem u Okresního soudu v České Lípě. V podaném návrhu na rozvod manželství uvedla, že společnou domácnost manželé vedli zhruba měsíc, žalobce jí na domácnost nepřispíval a poté odjel do zahraničí, kde si našel přítelkyni. Sama má přítele, se kterým otěhotněla a nechce, aby její nenarozené dítě nosilo příjmení D. Ve výchově má dále syna L. B., u něhož jí její přítel slíbil, že ho zabezpečí. Se žalobcem není v kontaktu a neví, kde se nachází. Neviděli se více než rok, a proto není rozumné, aby manželství pokračovalo. Dále bylo správním úřadem objektivně zjištěno, že dne 13.8.2010 Okresní soud v České Lípě vyrozuměl odvolací správní úřad o tom, že v rámci řízení o návrhu na úpravu výchovy a výživy nezletilé V. D. pro dobu před a po rozvodu vyšly najevo skutečnosti, že otec nezletilé V. s matkou nežil ani nežije, na dítě nepřispěl, co je nezletilá na světě, pobyt mu v České republice zamítl, jelikož sňatek byl uzavřen za účelem získání pobytu na území České republiky. Podmínky pro výchovu dítěte cizinec nemá, je nevýdělečný, žije v pronájmu s mnoha kamarády černochoy, kteří podle sdělení matky obchodují s drogami.

O účelovosti jednání žalobce svědčí i skutečnosti, které vyplynuly z obsahu pohovorů se žalobcem a Z.B. ve správním řízení. Jedná se o to, že správní úřad shledal okolnosti, které mohou být důvodem pro domněnku, že manželství je manželstvím účelovým, jsou v posuzovaném případě zejména skutečnosti, že manželé soužití nedodržují, nepodílejí se přiměřeně na povinnostech, vyplývajících z manželství, uvádějí rozporuplné osobní údaje, okolnosti prvního setkání a jiné důležité osobní údaje, které se jich týkají a nemluví jazykem sobě srozumitelným.

Správní úřady obou stupňů na základě výše uvedeného správně a důvodně dovodily, že v daném případě byl sňatek žalobce uzavřen účelově a jeho důvodem bylo získání povolení k trvalému pobytu pro cizince.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z týchž skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Pokud jde o žalobcem namítané porušení zásady proporcionality, tj. přiměřenosti zásahu napadeným rozhodnutím do základních práv žalobce, dospěl městský soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí není v rozporu se závěry, k nimž dospěl Ústavní soud

v odůvodnění rozsudku sp.zn. III ÚS 35/01. V tomto rozhodnutí Ústavní soud dovodil, že článek 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., stanoví, že každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Soukromí je ona sféra života člověka, do které nesmí nikdo bez jeho souhlasu nebo bez výslovného dovolení zákona zasahovat ani o ní požadovat či získávat informace a o které subjekt soukromí není povinen nikomu podávat informace, pokud mu to zákon neukládá.

Městský soud v Praze při úvaze o důvodnosti uplatněných žalobních námitek dospěl k závěru, že při zvážení přiměřenosti a posouzení závažnosti obou zájmů, dotčených vydáním napadeného rozhodnutí, nelze dovodit porušení zákona při vydání rozhodnutí o odvolání, jak žalobce namítá. Na straně žalobce je takovým zájmem nepochybně zájem na setrvání na území České republiky i za situace, kdy lze mít nepochybně za prokázáno, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu na území České republiky v důsledku obcházení zákona. Zároveň soud nemá pochybnosti o tom, že žalobce nežije na území České republiky ve společné domácnosti s manželkou a s nezletilou dcerou, je velmi nepravděpodobné, že všichni plánují do budoucna společný život právě na území České republiky. Naproti tomu zájmem státu je, aby jedno z nejvyšších pobytových povolení – povolení k přechodnému pobytu – náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim český právní řád ukládá a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob či státu samotného. Soud se ztotožnil s názorem, že zjištěné skutkové okolnosti posuzované věci nebrání vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky, neboť ani toto rozhodnutí nevylučuje žalobce z realizace jeho v žalobě zmíněných práv. Žalobce má možnost realizovat tato práva na území státu za splnění podmínek, které zákon o pobytu cizinců upravuje pro případné další, nižší formy pobytového povolení. Nelze připustit, aby si cizinec, který se dopustil obcházení zákona při získání povolení k trvalému pobytu, svůj další pobyt ve stejném režimu „vynucoval“ poukazem na zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života za situace, kdy sám právní úpravu danou právním řádem nerespektoval a uskutečnil svůj úmysl ji obejít s cílem získání pobytového povolení. V takovém případě se nejedná o mechanické uplatňování právní normy, jak žalobce nesprávně dovozuje v podané žalobě, neboť opačný výklad ustanovení § 871 zákona o pobytu cizinců by vedl fakticky ke zcela absurdnímu závěru, podle něhož by další chování žalobce na území státu znemožňovalo aplikaci tohoto ustanovení.

Pokud žalobce v podané žalobě namítal, že správní úřady neprovedly všechny navrhované důkazy, potřebné k řádnému zjištění skutkového, protože žalovaný v rozhodnutí neodůvodnil, proč nedal podnět k ověření kvality péče o nezletilou dceru žalobce V. a tím porušil ustanovení § 51 správního řádu, ačkoli v odvolání ze dne 29.1.2010 byl žalovaný žalobcem požádán, aby v rámci důkazního řízení provedl šetření ve věci kvality péče o nezletilou V., pak tato námitka je částečně důvodná. Tento důkaz ve správním řízení skutečně proveden nebyl a žalovaný ani nezdůvodnil výslovně v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, proč ho neprovedl. Soud se však zabýval rovněž otázkou, zda toto pochybení žalovaného správního úřadu bylo natolik závažné, aby v posuzované věci mohlo způsobit vadu rozhodnutí, které by znamenala důvod k jeho zrušení soudem. Přitom soud dospěl k závěru, že tomu tak není. Z celkového kontextu odůvodnění a jeho struktury v napadeném rozhodnutí je zřejmé, že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu, že o něm nejsou důvodné pochybnosti

(ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů). Správní úřady náležitě v odůvodnění svých rozhodnutí vyjádřily, z jakých konkrétních skutkových a právních okolností posuzované věci dospěly k závěru o tom, že žalobce uzavřel se Z. B. účelové manželství, protože účastníci správního řízení uvedli do protokolů o vyjádření takové skutečnosti, v nichž správní úřad shledal důvodné a oprávněné rozpory. Manželství účastníků přestalo být po zhruba jednoměsíčním soužití funkční, což nasvědčuje závěru, že nebylo uzavřeno jako trvalé společenství muže a ženy podle ustanovení § 1 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ale že jeho hlavním cílem bylo získání povolení k pobytu pro žalobce. Na tomto závěru podle názoru soudu nemůže ničeho změnit ani výsledek navrhovaného důkazu, týkajícího se ověřování současné kvality péče matky o nezletilou V. D. a proto soud neshledal vadu napadeného rozhodnutí za důvod k jeho zrušení soudem.

Ze všech výše uvedených důvodů tedy Městský soud v Praze po posouzení žaloby a podrobení přezkumu veškerých žalobních bodů neshledal žádné důvody pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, protože nezjistil, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem. Na základě toho soud žalobu podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 soudního řádu správního, podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26.června 2013

JUDr. Hana V e b e r o v á ,v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová